

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce : J. V., bytem K., proti žalovanému : Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Policie České republiky**, pošt. schr. č.64/OPPV, se sídlem Na Baních č. 1304, Praha 5- Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 20.4.2009, č.KRSP-23904-4/ČJ-2009-0100KR-PK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 20.4.2009, č. KRSP-23904-4/ČJ-2009-0100KR-PK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro SKPV ve věcech služebního poměru č. 66 ze dne 23.1.2009, kterým byl žalobce na vlastní žádost podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb. propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR ke dni 22.1.2009.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že žalobce byl ze služebního poměru příslušníka policie propuštěn na základě jeho žádosti ze dne 22.1.2009, přičemž současně požádal o ukončení služebního poměru k témuž dni, tedy v termínu jiném (bez uplynutí dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti). Žádost žalobce o propuštění ze služebního poměru byla podána v záznamu o odchodu žalobce ze školící místnosti sepsaném odvolatelem dne 22.1.2009 poté, kdy v průběhu školící akce – instruktáže k připravovanému bezpečnostnímu opatření preventivního charakteru došlo k názorovému střetu na chování žalobce při instruktáži mezi žalobcem a kpt. Mgr. P. Š. (vedoucí instruktáže). Žalobce v první části svého záznamu uvedl, že si není vědom toho, že by při školení působil rušivě, v druhé části záznamu pak projevil vůli ukončit služební poměr k 22.1.2009. Žalovaný dále vycházel z úředního záznamu vypracovaného Mgr. P. Š. dne 24.1.2009, z protokolu o výslechu kpt. Mgr. P. Š., z protokolu o výslechu svědka npor. Ing. V. H. - vedoucího DI Územního odboru VS Kolín, z úředního záznamu vypracovaného dne 4.3.2009 V. Š. z Územního odboru VS Kolín, z úředního záznamu vypracovaného dne 5.3.2009 kpt. Mgr. J. H. z Územního odboru Kolín a z úředního záznamu vypracovaného dne 11.3.2009 plk. Mgr. J. F., vedoucím Územního odboru SKPV Kolín, z nichž vyplynuly okolnosti nevhodného chování žalobce při probíhající instruktáži, jeho odchodu ze školící místnosti a následné jednání žalobce spočívající v pořízení předmětného záznamu ze dne 22.1.2009 s projevem vůle ukončit služební poměr, v ponechání služebního průkazu v kanceláři podatelny územního odboru se sdělením, že služební poměr končí, dále v ponechání služební zbraně žalobce na ekonomickém odboru a také v ponechání služebního auta v objektu policie a v následném odchodu žalobce přejezením plotu areálu v místě parkování služebních vozidel.

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který namítal, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru mu bylo doručeno dne 26.1.2009 personálním pracovníkem, tvrdil, že si není vědom, že by náměstka ředitele Krajského ředitelství policie, který rozhodl o propuštění ze služebního poměru, ústně či písemně žádal o propuštění ze služebního poměru, považoval rozhodnutí za nezákonné a požadoval řízení zastavit.

Žalovaný správní orgán k odvolacím námitkám vyšel z ust. § 42 odst. 1 písm. m) a odst. 5 písm. c), § 175 odst. 2 a 3, § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a § 179 zákona č. 361/2003 Sb., zhodnotil skutková zjištění a dospěl k závěru, že všechny okolnosti jednání žalobce nasvědčují ukončení služebního poměru na základě žádosti.

Žalovaný předně odmítl tvrzení žalobce, že tento si není vědom, že by náměstka ředitele Krajského ředitelství policie či jiného služebního funkcionáře požádal ústně či písemně o skončení služebního poměru u Policie ČR, neboť ze záznamu žalobce ze dne 22.1.2009 vyplývá, že se k tomuto dni rozhodl ukončit služební poměr a tento jeho úkon jednoznačně směřoval k ukončení služebního poměru. V záznamu uvedl, že si je vědom svého jednání a ponese následky svého rozhodnutí. Svou žádost doprovodil odevzdáním služebního průkazu a služební zbraně. Adresát přijatého záznamu - kpt. Mgr. P. Š. doručil tuto žádost příslušnému služebnímu funkcionáři náměstkovi ředitele KŘ Policie ČR) dne 23.1.2009. Tímto dnem bylo zahájeno řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru a příslušný služební funkcionář žalobci připsal ze dne 23.1.2009 sdělil, že obdržel jeho žádost i s odevzdaným služebním průkazem. Příslušný služební funkcionář s přihlédnutím k úkonům žalobce nabyt přesvědčení, že je projevem vůle žalobce ukončit služební poměr a jeho požadavku vyhověl, včetně požadavku na ukončení služebního poměru ke dni 22.1.2009.

Žalovaný zhodnotil, že služební poměr nebyl ukončen svévolně, nýbrž na žádost žalobce, přičemž přihlédl i k dalším úkonům žalobce (odevzdání služebního průkazu, služební zbraň, opuštění služebního vozidla, opuštění objektu překonným oplocení a vědomého odmítnutí vykonávat službu).

Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž poukázal na chování žalobce ve stádiu projednání jeho odvolání. Uvedl, že žalobce byl vyzván k seznámení se se spisovým materiálem dne 13.3.2009, k čemuž uvedl, že se nedostaví s tím, že senát je poradním orgánem a žalobce nepovažuje tento krok za nezbytný. Žalovaný má zato, že pokud žalobce projevil vůli ke zpětvzetí své žádosti, mohl tak učinit v době než bylo rozhodnuto o jeho propuštění ze služebního poměru dle ust. § 179 služebního zákona, nikoliv po podání odvolání.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že k náměstkovi ředitele Krajského ředitelství policie nepodal žádost o ukončení služebního poměru. Upozornil na to, že před vydáním rozhodnutí o ukončení služebního poměru byla žalobci téhož dne doručena písemnost náměstka ředitele, v níž byl žalobce informován o tom, že dle všech úkonů považuje žádost žalobce za žádost o ukončení služebního poměru a této žádosti vyhověl. Žalobce považoval toto hodnocení za zkreslující informaci, neboť neučinil žádný úkon nezbytný pro ukončení služebního poměru. Žalobce dle svého názoru v záznamu ze dne 22.1.2009 pouze upozornil na své osobní rozhodnutí (záměr) učiněné ke dni 22.1.2009 ukončit služební poměr u policie a záměrně tento projev adresoval kpt. Š., nikoliv příslušnému služebnímu funkcionáři. K tomuto přistoupil jako k plnění povinnosti dle § 45 odst. 1 písm. h) služebního zákona, jelikož se domníval, že by realizace jeho rozhodnutí mohla ztížit výkon služby a služební průkaz odevzdal jen proto, aby písemnost nebyla založena, když služební průkaz nepotřeboval a svou příslušnost k policii mohl prokázat služebním stejnokrojem a odznakem. Žádné jiné věci služebního charakteru netvořily přílohu písemnosti ze dne 22.1.2009. Písemnost ze dne 22.1.2009 žalobce sepsal v souvislosti s nevhodným, chováním kpt. Š., po předání této písemnosti se žalobce v 15.15 hod dne 22.1.2009 rozhodl odejít domů. Před odchodem byl v 15.20 hod. telefonicky kontaktován dozorčím OOP Kostelec nad Černými lesy se zprostředkovaným dotazem od kpt. Š., kde je uložena služební zbraň, na což žalobce odpověděl, že na ekonomickém oddělení, kam ji odevzdal po zmíněném telefonickém rozhovoru z důvodu obavy kpt. Š. o služební zbraň. K předání klíčů od služebního auta došlo v 16.10 dle telefonické dohody u autobusové zastávky. K převzetí služebního vozidla došlo v 17.15 v areálu policie. Žalobce byl následně upozorněn o zákazu vstupu jeho osoby na služební pracoviště. Tím vznikla překážka na straně zaměstnavatele, spočívající v zákazu přístupu žalobce na pracoviště. Vydaný pokyn byl následně upřesněn tak, že zákaz vstupu neplatí pro prostory recepce OOP a pro případná podání žalobce. Žalobce namítal, že od uvedeného data byly do 23.1.2009 činěny kroky k ukončení služebního poměru žalobce bez jeho vědomí.

Žalobce namítal posouzení jeho záznamu ze dne 22.1.2009 v rozporu s ust. § 175 a § 178 služebního zákona s tím, že záznam neučinil vůči funkcionáři, který byl oprávněn ve věci rozhodnout a že nebyla splněna podmínka zahájení řízení, neboť žalobce o zahájení řízení jednoznačně a prokazatelně nežádal. Nebyla splněna ani podmínka ust. § 175 odst. 4 zákona, neboť povinnost postoupení podání příslušnému funkcionáři se na kpt. Š. nevztahovala, neboť nešlo o podání žalobce. Žalobce namítal, že došlo k nesprávnému

subjektivnímu vyhodnocení záznamu, který žalobce nemohl ovlivnit a naznačil, že v záznamu šlo o písemné upozornění na závažné osobní rozhodnutí žalobce po 27 letech služby tuto službu ukončit z důvodu reálně hrozícího konfliktu s kpt. Š.. K zahájení řízení došlo dne 23.1.2009 bez vědomí žalobce na základě prokazatelně zkreslených informací a s ohledem na znění ust. § 175 odst. 1 služebního zákona (podmínka podání žádosti příslušnému služebnímu funkcionáři), žalobce tak nemohl vědět o zahájení řízení.

Žalobce namítal, že příslušný služební funkcionář není vybaven oprávněním ukončit službu žalobce ke dni 22.1.2009 a žalobce není vybaven oprávněním rozhodovat, kdy mu bude služební poměr ukončen.

Žalobce namítal, že průběh dalších okolností, které měly svědčit o ukončení jeho služebního poměru (odchod z areálu územního odboru Policie, odmítnutí výkonu služby) je zkreslený a žalobce tuto problematiku nepovažuje za předmět žaloby.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán vyjádřil, že podaná žaloba je značně rozporuplná, nekoncepční, nelogická a trpí důkazní nouzí. Upozornil na to, že žalobce na jedné straně tvrdí, že služební poměr skončit nechtěl a ve svém záznamu pouze upozornil na jeho vztah k nadřízenému služebnímu příslušníkovi, na druhé straně tvrdí své osobní rozhodnutí ukončit služební poměr, vzniklé ke dni 22.1.2009. Své neuvážené rozhodnutí se snaží odůvodnit ustanoveními zákona, které však s jeho námitkami nekorespondují. Dle žalovaného žalobce ve svém písemném záznamu projevil osobní vůli skončit služební poměr ke dni 22.1.2009, byť tak učinil netradičním způsobem. Jako příslušník policie si musel být vědom, že okamžikem odevzdání této písemnosti, bude tak považována za žádost a dále také učinil veškeré úkony směřující ke skončení služebního poměru již dne 22.1.2009. Žádost, i když byla adresována kpt. Š. ,byla ve skutečnosti odevzdána paní V. Š. - pracovníci podatelny, přičemž jí žalobce také sdělil, že končí. Toto jednání osvědčuje, že nešlo o pouhý záznam, nýbrž o podání. Právní váhu tomuto jednání dává okolnost, že žalobce odevzdal služební průkaz, zanechal služební vozidlo a svévolně se vzdálil ze služby. Po tomto jednání byly vydány příslušné pokyny k vrácení klíčů od služebního vozu a k zamezení přístupu na pracoviště.

Ze strany žalobce nemohlo jít o postup dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona. Podání policisty je třeba zaevidovat a policista také nemůže nakládat se služebním průkazem, jak si usmyslí. V rozporu s nařízením MV č. 17/2002 Sb. žalobcova obhajoba, že záznam učinil v důsledku nevhodného chování kpt. Mgr. Š., snižujícím vážnost a profesní čest žalobce, není oprávněná, neboť je to žalobce, kdo nezná kolegiální vztahy vůči ostatním příslušníkům a loajalitu vůči zaměstnavateli. Jakákoliv pochybení a případná upozornění bere osobně a napadá stížnostmi. Žalobce nevysvětlil, proč současně služební zbraň i služební auto neodevzdal na místě svého služebního působiště, jak mu to ukládá interní akt, z jeho strany se jednalo o závažné pochybení, což dokládá i jeho nestandardní chování při odevzdávání klíčů od služebního vozidla na autobusové zastávce. Jestliže policista dá najevo zcela zřetelně svobodnou vůli ukončit služební poměr, nadto doplní, že je ochoten plně nést za své rozhodnutí následky a skončí výkon služby bez jakéhokoliv vysvětlení, nemůže předpokládat,

že takové jednání bude zaměstnavatel tolerovat a ponechá jej bez řešení, když je povinen konat. Bez služebního průkazu žalobce také neměl přístup na pracoviště, což si zapříčinil sám svým rozhodnutím. Žalobce měl také konat neprodleně poté, kdy si svou situaci uvědomil, a to součinností k tomu, jak bude jeho žádost vyřízena. Žalovaný považoval za pouhou výmluvu žalobcovy tvrzení, že si nebyl vědom, že jeho žádost bude postoupena příslušnému služebnímu funkcionáři. Namítané ust. § 175 odst. 4 služebního zákona upravuje postoupení žádosti příslušnému funkcionáři. O postoupení žádosti se také kpt. Š- snažil žalobce informovat, avšak žalobce s nikým nekomunikoval. K namítanému ust. § 178 odst. 1 služebního zákona žalovaný uvedl, že toto ustanovení upravuje okamžik zahájení řízení, přičemž reakci na žádost o propuštění ze služebního poměru upravuje ust. § 42 odst. 1 písm. m) zákona. Toto ustanovení také umožňuje ukončit služební poměr ve lhůtě kratší než 2 měsíce na žádost příslušníka.

Žalovaný setrval na tom, že žalobce se svým osobním rozhodnutím rozhodl skončit služební poměr, současně uvedl, že je ochoten nést za své rozhodnutí následky, a proto je třeba podání žalobce ze dne 22.1.2009 považovat za podání žádosti ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci městským soudem v řízení pod sp. zn. 7 Ca 167/2009 (původní řízení)

Při ústním jednání před soudem žalobce uvedl, že v řízení nebylo shromážděno maximum informací ohledně posouzení jeho chování. Zopakoval skutečnosti tvrzené v podané žalobě s tím, že v druhém odstavci svého záznamu chtěl vyjádřit, že s kpt. Š- nebude komunikovat a přiložil služební průkaz s tím, že jej nebude postrádat, načež svoji kolegyni vyšetřovatelku požádal o potvrzení převzetí tohoto služebního průkazu souvisejícího s tím, že bylo důležité potvrdit převzetí učiněného zápisu o jeho odchodu. Žalobce toto nebral jako žádost o propuštění ze služebního poměru už kvůli tomu, že žádost se podává příslušnému služebnímu funkcionáři a tato písemnost neměla náležitosti podání. Tuto písemnost vypracoval jen proto, aby zmírnil napětí v důsledku chování kpt. Š.. Služební zbraň poté odevzdal na základě telefonátu z dozorčího OOP Kostelec nad Černými Lesy, který se žalobce zprostředkovaně v důsledku rozhovoru s kpt. Š. ptal na odevzdání zbraně, a proto žalobce zbraň odevzdal po ukončení tohoto rozhovoru. Považuje za nejdůležitější, že tuto písemnost vlastně vypracoval z pokynu kpt. Š.. Jak bylo nakládáno s touto písemností, dokládá předložením tzv. ETR, což je elektronické vyhotovení pohybu spisu a dispozice se spisem. Z tohoto materiálu vyplývá, že tento materiál byl zpracován žalobcem a byl určen a doručen kpt. Mgr. P. Š. a v období od vyhotovení tohoto záznamu, tj. od ledna do 30.5.2009 nikterak jinak již s písemností nakládáno nebylo. Žalobce se osobně domnívá, že dispozice s písemností jako se žádostí o propuštění byla výsledkem realizace zájmu kpt. Š. dotáhnout věc k propuštění žalobce. Není pravda, že by žalobce svévolně ukončil službu u orgánů policie, byl osobně vždy přítomen při předávání klíčů od služebního vozidla i předání věcí. To, že zanechal služební vozidlo v objektu policie, bylo z toho důvodu, že toto je místo určené k tomuto účelu. Sám již v podaném odvolání naznačil, že došlo k omylu v důsledku narušení osobních vztahů s kpt. Š..

Žalobce dále doplnil, že k odevzdání služebního průkazu došlo nikoliv proto, že by s konečnou platností tento průkaz odevzdal, ale s cílem pojistit si, že jeho záznam bude projednán i s kpt. Š. a považoval to za dočasné opatření. Dále zdůraznil, že písemnost, kterou vyhotovil, byla doručena služebnímu funkcionáři 23.1.2009 a rozhodnutí o propuštění žalobce tak bylo vydáno se zpětnou platností, což není možné. Oficiálně se o svém propuštění dozvěděl až 26.1. 2009. Dále podotýká, že zbraň odevzdal bez zásobníku a nábojů.

Zástupce žalovaného uvedl, že když žalobce pořizoval záznam o odchodu z místnosti, kde probíhala instruktáž, nebyl žádným způsobem ze strany kpt. Š. nucen k postoji, aby opustil službu policie, bylo na jeho vůli, jak se rozhodl ukončit svůj služební poměr, nikdo ho nenabádal, nikdo ho nenutil, sám se rozhodl dobrovolně. Uvádí, že kpt. Š. byl služebním funkcionářem daného územního odboru policie, a proto musel postupovat podle zákona, postupoval dle záznamu, tento záznam vyhodnotil, a protože se necítil být příslušným k rozhodnutí o žádosti žalobce, postoupil tento záznam tak, jak mu to zákon ukládá, příslušnému služebnímu funkcionáři. K výpisu předloženému ohledně evidence a pohybu písemnosti, žalovaný upřesnil, že stejně tak, jak je vedena evidence z trestního řízení, tak je na příslušném územním pracovišti vedena evidence oběhu písemností a pokud evidence oběhu písemnosti byla ukončena bez dalšího údaje pod zaevidovanou dispozicí s písemností kpt.Š. (s údajem „nula“), pak tak byla ukončena evidence na územním obvodu s tím, že dále byla písemnost postupována Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje. Žalovaný uvádí, že pokud žalobce odevzdal služební průkaz, odevzdal služební zbraň a svévolně opustil službu, opustil školení bezpečnostní akce, zbavil se služebního průkazu, takže nemohl dále plnit úkoly policie, a zanechal služební vozidlo na místě, kde s ním již další policisté nemohli manipulovat a kde se takto vozidlo nezanechává, pak to naznačuje, že učinil všechny úkony, které směřovaly k podání žádosti a ke skončení služebního poměru u orgánů Policie České republiky.

K dotazu soudu jakou měl žalobce představu, jak se jeho jednání v celé komplexnosti, tj. jak rozhodnutí o skončení služebního poměru, tak odevzdání služebního průkazu, služební zbraně i jeho odchod z pracoviště a zanechání služebního auta bude řešit, žalobce uvedl, že měl představu, že následující den se jeho konflikt s kpt. Š. bude řešit např. v kárném řízení. Dále k dotazu soudu, k jakému datu se tedy rozhodl ukončit jeho služební poměr tak, jak uvádí v žalobě, že jeho záznam je toliko jeho rozhodnutí o skončení služebního poměru, žalobce uvádí, že např. po měsíci, po dvou, podle toho jak se dohodne se zástupcem, jak bude řešit odevzdání věcí, jak věc bude řešit s manželkou.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15.10. 2012, č.j. 7 Ca 167/2009 -57 podanou žalobu zamítl.

Soud v původním řízení vyšel z příslušných ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, z nichž vyplývá, že příslušný služební funkcionář je povinen rozhodnout o propuštění policisty ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, jestliže o to policista požádá a je oprávněn tak učinit i v době kratší než je uplynutí 2 kalendářních měsíců doručení žádosti. Na podkladě ustanovení cit. zákona soud řešil jako spornou otázku, zda žalobce požádal o propuštění ze služebního poměru k datu 22.1.2009 a zda se tak stalo na základě jím vypracované písemnosti ze dne 22.1.2009.

Soud shledal, že uvedená písemnost je označena jako „Sepsání záznamu o odchodu ze školící místnosti – pokyn kpt. Mgr. P. Š.“ a zahrnuje 2 obsahové body (odstavce). V prvním odstavci žalobce popisuje svůj osobní konflikt s kpt. Mgr. Š. v průběhu

bezpečnostního školení včetně pokynu svého nadřízeného sepsat záznam o *odchodu žalobce ze školicí místnosti*. V uvedeném prvním odstavci žalobce pokyn nadřízeného splnil.

Záznam však obsahuje i druhý odstavec, v němž žalobce výslovně uvedl, že se *rozhodl k dnešnímu dni (tj. 22.1.2009) ukončit svůj služební poměr k Policii ČR* s odůvodněním, že by vzájemné vztahy mezi ním a kpt. Š. mohly poškodit jméno Policie. K uvedenému rozhodnutí nadto uvedl, že si je vědom, že ukončení služebního poměru je v rozporu s příslušnou právní normou a že *je ochoten plně nést za své rozhodnutí ukončit služební poměr k Policii ČR následky*. Dále uvedl, že v příloze záznamu odevzdává svůj služební průkaz.

Uvedený záznam soud posoudil nejen dle jeho označení, ale i materiálně dle ust. § 175 odst. 2 služebního zákona podle jeho obsahu a shledal, že se žalobce ocitl ve služebním konfliktu se svým nadřízeným a tento konflikt jej přiměl k rozhodnutí zřetelně a jednoznačně projevenému v uvedené písemnosti, tj. k rozhodnutí o ukončení služebního poměru, a to nikoliv do budoucna (např. po projednání konfliktu po uplynutí určité doby od učinění záznamu), nýbrž, jak výslovně uvádí, ke dni sepsání záznamu dne 22.1.2009, což ust. § 42 odst. 5 zákona umožňuje.

Na základě uvedeného vzal soud v původním řízení za prokázané, že žalobce se sám, dobrovolně, o své svobodné vůli rozhodl ukončit služební poměr k Policii ČR a nejsou tedy důvodné jeho žalobní námitky, že postupoval podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona, tj., že v záznamu pouze ohlašoval vedoucímu příslušníkovi závady a nedostatky, které ohrožují nebo ztěžují výkon služby a že služební funkcionář subjektivně nesprávně vyhodnotil jeho rozhodnutí o ukončení služebního poměru. Soud odůvodnil, že tento závěr odůvodňují také i okolnosti pořízení záznamu a jeho odevzdání v podatelně územního odboru Policie ČR, výpovědi svědků kpt. Mgr. Š., npor. Ing. V. H. a úřední záznam V. Š. – pracovnice podatelny a úřední záznamy V. Š., H. M. (skladnice), kpt. Mgr. J. H., plk. Mgr. J. F. založených ve správním spise. Jde o skutečnosti, že žalobce s pořízením předmětného záznamu odevzdal v podatelně územního odboru i svůj služební průkaz, ačkoliv tato dispozice se služebním průkazem by vůbec nebyla potřebná v situaci, kterou až nyní naznačuje žalobce, totiž že záznam byl pouze učiněn za účelem řešení služebního konfliktu, případně jen upozorněním na to, že se „do budoucna“ rozhodl služební poměr ukončit. Soud zhodnotil, že odevzdání služebního průkazu nebylo zapotřebí ani jako záruka či pojistka k tomu, aby písemnost nebyla založena a byla projednána. Takovéto nakládání se služebním průkazem s soud nepovažoval za logické, a žalobcův odkaz na smysl a účel dispozice se služebním průkazem za nevěrohodný.

Soud přihlédl i k dalším okolnostem nasvědčujícím projevu vůle žalobce v záznamu - rozhodnutí žalobce ukončit služební poměr v den záznamu, tj. k chování žalobce, spočívajícím v odevzdání služební zbraně a v nestandardním odchodu ze služebních prostor při ponechání služebního auta v těchto prostorách a následné odevzdání klíčů od služebního vozidla. Soud považoval za dostatečné a rovněž za věrohodné záznamy o chování žalobce pořízené ve spise oproti tvrzením žalobce, v němž shledal rozpor. Podle úředního záznamu H. M. (skladnice) tato převzala služební zbraň od žalobce dne 22.1.2009 v 15. hodin, což svědčí o tom, že žalobce jednal tímto způsobem v důsledku svého rozhodnutí ukončit služební poměr a nikoliv v důsledku a po uplynutí telefonického rozhovoru s dozorcím OOP Kostelec nad Černými lesy (z důvodu obavy kpt. Š. o střelnou zbraň), když tento rozhovor dle žalobního tvrzení proběhl v 15.20 hod., a to po rozhodnutí žalobce učiněné v 15.15 odejít domů. Soud vzal v úvahu i způsob odchodu žalobce ze služebního prostoru a následnou

liknavou součinností žalobce při odevzdávání klíčů od služebního vozidla mimo prostory zaměstnavatele, jakož i záznamy o nesoučinnosti žalobce k výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí v rámci odvolacího řízení a dále i skutečnost, že žalobce projev své vůle nevzal zpět a ani jej nijak v odvolání nevysvětloval a jen popíral existenci žádosti o skončení služebního poměru s tím, že tuto nepodal *vůči příslušnému funkcionáři*, tedy argumentoval toliko v rovině formality podání.

Uvedené okolnosti a události soud považoval za stvrzující platnost projevu vůle žalobce ukončit služební poměr a v souhrnu se zásadním důkazem, jímž je projev této vůle v písemné podobě v záznamu ze dne 22.1.2009, opatřeném podpisem žalobce a odevzdaném v podatelně, za osobní rozhodnutí, které žalobce se vši vážností písemně deklaroval a učinil další úkony spojené s ukončením služebního poměru. Soud zhodnotil, že žalobce si byl své vážné a svobodné vůle dobře vědom, neboť také písemně prohlásil, že plně nese odpovědnost a následky za své rozhodnutí služební poměr ukončit.

Na základě uvedeného soud ve svém rozsudku uvedl, že „*služební funkcionáři rozhodující ve věci*“ náležitě posoudili předmětný záznam žalobce jako žádost o ukončení služebního poměru a odpovídajícím způsobem s tímto záznamem naložili. Soud dále uvedl, že žádost byla postoupena příslušnému funkcionáři v souladu s ust. § 175 odst. 3 zákona a ten také o žádosti rozhodl. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce, nikoliv o zahájení řízení, nýbrž na základě žádosti o skončení služebního poměru. Soud upřesnil, že žádostí ve smyslu § 178 odst. 1 služebního zákona je žádost o propuštění ze služebního poměru, neboť ve smyslu obecných správních zásad je tato žádost materiálním podáním (žádostí), o níž se zahajuje správní řízení a jenž je jeho předmětem. Soud proto neshledala důvodnou námitku žalobce že „o zahájení řízení“ nežádal a že z důvodu neexistence žádosti není ani postup příslušného funkcionáře v souladu s § 178 a § 175 odst. 4 zákona.

Soud v původním řízení vypořádal jako nedůvodnou i žalobní námitku, že žalobce ústně ani písemně nepožádal příslušného funkcionáře (náměstka ředitele KŘ Policie) o ukončení služebního poměru. Soud uvedl, že tato námitka neobstojí z pohledu ust. § 42 odst. 1 písm. m), § 175 odst. 2 a § 175 odst. 1 služebního zákona, a to proto, že jestliže žalobce sepsal v *podatelně* žádost o propuštění ze služebního poměru, musel si být vědom, že tato žádost bude takto dle svého obsahu a postupem podle výše citovaných právních ustanovení vyhodnocena, bude odevzdána příslušnému služebnímu funkcionáři a ten je o ní povinen rozhodnout. Soud z ust. § 175 odst. 1 zákona nevyvodil, že by rozhodnutí o žádosti bylo vázáno na splnění okolnosti, že žádost musí být podána toliko k příslušnému rozhodujícímu služebnímu funkcionáři. Toto ustanovení toliko *umožňuje* uvedením slova *může* „žádost podat přímo k rozhodujícímu funkcionáři a stanoví způsoby podání žádosti. Neupravuje tedy obligatorní náležitost místa určení žádosti, při jejímž nedodržení by šlo o neexistující (nulitní) žádost a tedy i o neexistenci oprávnění o žádosti rozhodnout. Soud toto dovodil i z úpravy okamžiku doručení, významné pro účinky zahájení řízení, zakotvené v ust. § 175 odst. 3 zákona. Teprve doručení, převzetí žádosti příslušným služebním funkcionářem (tedy i pro případ, že žádost byla učiněna v podatelně či u nepříslušného funkcionáře) má účinky zahájení řízení dle § 178 odst. 2 písm. a) zákona a nezavazuje příslušného funkcionáře nejen oprávnění ale i povinnosti o žádosti rozhodnout. Soud vyslovil, že dispozice příslušného rozhodujícího funkcionáře se žádostí se váže k okamžiku zahájení řízení (doručení služebnímu funkcionáři). Žalobcovu obhajobu postavenou v žalobě na evidenci dispozice se žádostí s odkazem na nulový záznam územního odboru, nevzal soud za důkazně relevantní pro posouzení existence žádosti, která byla prokázána, neboť tato žádost byla odevzdána příslušnému funkcionáři a ten o ní rozhodl. V původním řízení soud důvod pro zrušení

napadeného rozhodnutí nespatořoval soud ani v námitce vydání rozhodnutí se zpětnou platností, a to z důvodu ust. § 42 odst. 5 písm. c) zákona, neboť žalobce požádal o propuštění ze služebního poměru k 22.1.2009.

V. Řízení před Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 13.5.2013, č.j. 4 Ads 129/2012-44 zamítl kasační stížnost žalobce podanou proti rozsudku Městského soudu v Praze. Přisvědčil sice kasačním námitkám, že žádost žalobce o propuštění ze služebního poměru nebyla podána u příslušného služebního funkcionáře, vycházel však z toho, že příslušnému služebnímu funkcionáři byla postoupena a popřel názor žalobce, že žádost o propuštění ze služebního poměru je možné podat výhradně příslušnému služebnímu funkcionáři. V souvislosti s uvedeným se ztotožnil s názorem městského soudu, že uvádí-li služební zákon, že žádost má být podána k příslušnému služebnímu funkcionáři, nejedná se o obligatorní určení místa podání žádosti, a proto nemůže nastat situace, kdy by např. odevzdáním žádosti jinému služebnímu funkcionáři tato žádost vůbec nebyla podána. Nejvyšší správní soud dále výslovně uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že Městský soud v Praze považoval kpt. Š. za služebního funkcionáře oprávněného jednat ve věci žalobce. Stvrdil, že ve věci nebylo sporu o tom, že kpt. Š. nebyl příslušným služebním funkcionářem k rozhodnutí o žádosti žalobce, a proto postupoval správně, když žádost žalobce v souladu se zákonem postoupil příslušnému služebnímu funkcionáři. Nejvyšší správní soud přisvědčil tomu, že i následné jednání žalobce jednoznačně, bez pochyb vyjadřovalo vůli žalobce ukončit služební poměr. Skutečnost, že žádost nebyla adresovaná příslušnému služebnímu funkcionáři nezpůsobila nicotnost žádosti a žádost bylo nezbytné posuzovat podle jejího obsahu. Z něho bylo patrné, kdo jej činí, které věci se týká a co se v něm navrhuje, tedy to, co ukládá druhá věta § 175 odst. 2 služebního zákona. Nejvyšší správní soud zhodnotil, že služební funkcionář ve svém rozhodnutí respektoval jasně deklarovanou vůli žalobce ukončit služební poměr.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2013 o zamítnutí kasační stížnosti žalobce byl zrušen nálezem Ústavního soudu III. ÚS 2428/13 ze dne 13.6.2014, v němž Ústavní soud nepřisvědčil Nejvyššího správního soudu, že v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu obsažená argumentace, kladoucí důraz na obsah předmětné písemnosti stěžovatele, představuje odpověď na námitku stěžovatele, že žádost o propuštění ze služebního poměru nebyla adresována příslušnému služebnímu funkcionáři, resp. že adresát žádosti kpt. Mgr. P. Š. vůbec nebyl služebním funkcionářem. Ústavní soud považoval takové vypořádání se s danou námitkou stěžovatele, a to s ohledem na míru její závažnosti, za nedostatečné.

Ústavní soud byl toho mínění, že městský soud vycházel zjevně ze skutečnosti, že kpt. Mgr. P. Š., kterému byla předmětná písemnost adresována, byl služebním funkcionářem, neboť městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že: "*služební funkcionáři rozhodující ve věci náležitě posoudili předmětný záznam žalobce jako žádost o ukončení služebního poměru a odpovídajícím způsobem s tímto záznamem naložili*" a že *žádost byla postoupena příslušnému funkcionáři v souladu s § 175 odst. 3 zákona a ten také o žádosti rozhodl.*"

Nejvyššímu správnímu soudu Ústavní soud následně vytkl, že přestože žalobce namítal, že kpt. Š. nebyl služebním funkcionářem, nemohla být žádost žalobce postoupena příslušnému služebnímu funkcionáři, a proto nemohlo dojít k postupu dle ust. § 175 odst. 4

zákona o služebním poměru. Toto ustanovení měl soud opominout. Ústavní soud uvedl, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku patřičně nereagoval na námitku, že kpt. Mgr. Š. nebyl služebním funkcionářem a přestože i žalovaný souhlasil se žalobcem, že kpt. Mgr. Š. nebyl služebním funkcionářem, Nejvyšší správní soud konstatoval, že předmětná žádost byla kpt. Mgr. Š. postoupena dle § 175 odst. 4 služebního zákona. Proto Ústavní soud zavázal Nejvyšší správní soud zabývat se otázkou postavení kpt. Mgr. Š. v tom smyslu, zda byl osobou oprávněnou k postoupení žádosti příslušnému služebnímu funkcionáři, a to i přesto, že Nejvyšší správní soud ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil názor, že i tomu, kdo není služebním funkcionářem, by příslušela povinnost dle § 175 odst. 4 služebního zákona.

V návaznosti na nález Ústavního soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27.6.2014, č.j. 4 Ads 129/2012-93 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil pro nepřezkoumatelnost s tím, že se Městský soud v Praze dostatečně nezabýval tím, že žádost žalobce nebyla podána příslušnému služebnímu funkcionáři ani jinému služebnímu funkcionáři Policie České republiky, a neměla proto být příslušnému služebnímu funkcionáři postoupena. Dle Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze vycházel v napadeném rozsudku z § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru, které ukládá povinnost postoupit podání toliko služebnímu funkcionáři, nikoliv jinému příslušníku Policie České republiky. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že není sporu o tom, že žalobce adresoval svou písemnost, právě kpt. Mgr. Š., který mimo jakoukoliv pochybnost nebyl služebním funkcionářem příslušným k vydání rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Přesto pod vlivem nálezu Ústavního soudu uvedl, že je podstatné zjistit, zda byl kpt. Mgr. Š. ke dni 22. 1. 2009 služebním funkcionářem, či nikoliv a Městskému soudu v Praze vytkl, že se s touto otázkou v napadeném rozsudku nevypořádal. Z tohoto důvodu považoval rozsudek Městského soudu v Praze za nepřezkoumatelný s tím, že sám není oprávněn chybějící úvahy a argumenty Městského soudu v Praze doplňovat či nahrazovat a provádět za tím účelem vlastní dokazování. Proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu z důvodu vady nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a zavázal jej, aby k otázce postavení kpt. Mgr. Š. doplnil řízení o dokazování, zda kpt. Mgr. Š. byl služebním funkcionářem či nikoliv, a to na základě služebního zařazení jmenovaného a vnitřního předpisu Policie České republiky, který v souladu s § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru blíže specifikuje osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru.

VI. Posouzení věci městským soudem v novém řízení

Městský soud v Praze, vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2014 a přihlížeje k závěrům obsaženým v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2014, shledal, že v dosavadních řízeních vedených jak před Městským soudem v Praze, tak i před Nejvyšším správním soudem nebyla vždy vyšším soudem soudu nižšímu vytknuta nezákonnost rozhodnutí, která by spočívala v nesprávném právním posouzení obsahu žádosti a jejích náležitostí, nýbrž byla vytknuta vada řízení, spočívající v nedostatečném vypořádání námítky stěžovatele, že kpt. Mgr. Š., který je označen v žádosti, nebyl služebním funkcionářem oprávněným postoupit žádost žalobce příslušnému služebnímu funkcionáři k rozhodnutí. Ústavním soudem vůči Nejvyššímu správnímu soudu a následně i Nejvyšším správním soudem vůči Městskému soudu v Praze byla vytykána nedostatečnost posouzení, zda žádost žalobce byla postoupena v souladu s ust. § 175 odst. 4 služebního zákona. Dopad těchto závěrů vyšších soudů na řízení před Městským soudem v Praze je ten, že městský soud byl zavázán došetřit osud žádosti žalobce z podnětu jeho námítky, týkající se postupu podle § 175 odst. 4 služebního zákona.

Podle § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru není-li služební funkcionář příslušný k rozhodnutí ve věci, je povinen postoupit podání příslušnému služebnímu funkcionáři bezodkladně a uvědomit o tom účastníka.

Podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.

Podle § 2 odst. 6 zákona o služebním poměru nadřízený ředitele bezpečnostního sboru, ředitel bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru podle odstavců 1 a 3 až 5 jsou služebními funkcionáři.

Městský soud v Praze nařídil jednání a při jednání provedl dokazování vyžádanými listinami - vnitřními předpisy Policie České republiky k prokázání služebního postavení kpt. Mgr. Š.. Soudu byl předložen Popis služební činnosti (služební náplň) jmenovaného, rozhodnutí ředitele PČR správy Středočeského kraje ve věcech služebního poměru o ustanovení kpt. Mgr. Š. na služební místo, rozkaz a závazné pokyny Policejního prezidenta, týkající se personální a kázeňské pravomoci (rozkaz č. 74, závazné pokyny č.152, 155, 184 a Organizační řád Policie České republiky, Správy Středočeského kraje).

Žalobce při ústním jednání zpochybňoval postavení kpt. Mgr. Š. jako služebního funkcionáře s odkazem na rozdíl mezi postavením vedoucích, nadřízených pracovníků bezpečnostního sboru a služebních funkcionářů.

K věci doplnil, že k napsání úředního záznamu ze dne 22.1.2009, který byl subjektivně kpt. Mgr. Š. vyhodnocen jako žádost o propuštění ze služebního poměru, vedl žalobce záměr, aby průběh služební porady a celá situace konfliktu s kpt. Mgr. Š. byla kázeňsky projednána. Proto bylo podání žalobce záměrně adresováno kpt. Š., aby s tímto podáním bylo naloženo jako s dokladem, že se něco rušivého děje a někdo se tím zabýval. Žalobce konkrétně popsal, že využil nejbližší místnost s počítačem, což bylo na podatelně. Uvedl, že písemnost sepsal, sám ji zaevidoval, dal jí číslo jednací a přiložil služební průkaz, aby se záznam neztratil. Asistentka potvrdila převzetí záznamu s tím, že jej kpt. Mgr. Š. doručí. Žalobce uvedl, že tak jednal na základě vlastní zkušenosti s řešením problémů na pracovišti, kdy chtěl i v jiných případech, kdy podával na své nadřízené služební funkcionáře trestní oznámení a také i sám na sebe, vyvolat řešení problémů v kázeňském řízení. K dotazu soudu žalobce uvedl, že záznam nepředal vedoucímu územního odboru SKPV Kolín plk. Mgr. J. F..

Soud dále vzhledem k tvrzením o adresátu písemnosti kpt. Mgr. Š. a tvrzenému záměru písemnosti nepovažoval za nezbytné zabývat se postavením plpk. Mgr. J. F., vedoucího územního odboru Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, jehož prostřednictvím - z podatelny přes kpt. Mgr. Š., bylo podání žalobce příslušnému služebnímu funkcionáři s rozhodovací pravomocí doručeno (viz úřední záznam ze dne 11.3.2009).

Jednání před soudem bylo následně odročeno za účelem vyhlášení rozsudku. Žalobce v mezidobí před vyhlášením rozsudku zaslal soudu přípis, v němž požadoval odročení jednání s tím, že jeho cílem je prokazovat, že vedoucí příslušník bezpečnostního sboru nemusí být

služebním funkcionářem. Soud jednání neodročil s odkazem na ust. § 156 odst. 2 o.s.ř.(§ 64 s.ř.s), což žalobci přípisem sdělil.

Soud v dalším řízení tedy respektoval závěry Nejvyššího správního soudu (v důsledku nálezu Ústavního soudu) o nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze a doplnil řízení, aby vypořádal žalobní námitku, že žalobce písemnost adresoval nikoliv služebnímu funkcionáři, ale kpt. Mgr. Š..

Z uvedeného dokazování nevyplynuly skutečnosti, které by svědčily o postavení kpt. Mgr. Š. jako služebního funkcionáře. Kpt. Mgr. Š. byl v rozhodné době dle své služební náplně a ustanovení na služební místo vrchním komisařem u Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Jmenovaný tedy nebyl služebním funkcionářem uvedeným výslovně v § 2 odst. 6 služebního zákona a nebyl jím ani dle § 2 odst. 1 zákona jako vedoucí organizační části bezpečnostního sboru, neboť jako vrchní komisař byl dle služební náplně organizačně zařazen tak, že byl přímo podřízen vedoucímu územního odboru vnější služby kpt. Mgr. Š. nebyl v postavení služebního funkcionáře ani jako osoba pověřená rozhodováním ve věcech služebního poměru podle odst. 1, 2 a 5 zákona, neboť ze strany žalovaného nebylo předloženo žádné pověření ve smyslu § 2 odst. 6, které by jej zmocňovalo k rozhodování ve věcech služebního poměru. Uvedený závěr, vyvozený soudem z listinných důkazů ostatně potvrzuje i přednes zástupce žalovaného při jednání, který sice považoval kpt. Mgr. Š. za služebního funkcionáře, avšak z toho titulu, že jmenovaný byl nadřízeným vůči obvodním oddělením Policie ČR a tím spadal do 3. stupně řízení v rámci Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje. Toto služební místo však neodpovídá definici služebního funkcionáře dle § 2 odst. 1 a 6 služebního zákona a svědčí toliko o kompetenci jmenovaného vůči obvodním oddělením a o tom, že byl nadřízeným žalobce. Zástupce žalovaného rovněž potvrdil, že kpt. Mgr. Š. nebyl nadán personální a kázeňskou pravomocí a z předložených interních a organizačních předpisů Policie ČR ani nevyplyvá, že by na kpt. Mgr. Š. byla jako na vrchního komisaře delegována pravomoc rozhodování ve služebním poměru. To ostatně zástupce žalovaného shodně potvrdil.

Z provedeného dokazování vyplývá, že z hlediska aplikace ust. § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru není dán důvod pro závěr, že podání žalobce bylo příslušnému služebnímu funkcionáři doručeno jiným, nepřísušným služebním funkcionářem, a tím je tedy důvodná námitka žalobce, že žádost nebyla doručena postupem podle § 175 odst. 4 služebního zákona.

Přes uvedené městský soud neshledal, že uvedená důvodnost námítky žalobce postačovala ke zrušení napadeného rozhodnutí, *neboť postup dle ust. § 175 odst. 4 není jediným postupem k tomu, aby příslušný služební funkcionář byl povinen rozhodnout o žádosti, která mu byla doručena postupem podle § 175 odst. 1 ve spojení s § 175 odst. 3 a následky dle § 178 odst. 2 písm. a) služebního zákona.* Rozsudek městského soudu byl posouzen jako nepřezkoumatelný v otázce postupu dle § 175 odst. 4 služebního zákona, a to proto, že Městský soud v Praze skutečně tomuto ustanovení nevěnoval dostatečnou pozornost a přisvědčuje tomu, že v rozsudku i ne zcela přesně argumentoval. To v tom směru, kdy uvedl, že *služební funkcionáři rozhodující ve věci* náležitě posoudili předmětný záznam žalobce jako žádost o ukončení služebního poměru a odpovídajícím způsobem s tímto záznamem naložili. Uvedená věta neznamená nic jiného než, že rozhodujícími služebními funkcionáři byly jen a jen správní orgány 1. a 2.stupně neboť ty rozhodovaly ve věci a s městský soud takto běžně tyto orgány ve svých rozsudcích ve věcech služebního poměru označuje. Soud také nepřesně uvedl, že žádost byla „postoupena“ (nikoliv doručena)

příslušnému funkcionáři, ačkoliv následně správně poukázal na ust. § 175 odst. 3 zákona, týkající se doručení. Tím tedy městský soud, a připouští, že zavádějícím, ne zcela dobře přezkoumatelným způsobem, následně zargumentoval, že námitka žalobce dle ust. § 175 odst. 4 zákona není důvodná. Městský soud totiž od počátku nepovažoval kpt. Mgr. Š. za služebního funkcionáře, a proto se postupem podle § 175 odst. 4 blíže nezabýval. Pro městský soud nebyla v dané věci rozhodná právní úprava daná ust. § 175 odst. 4 služebního zákona, ale především ust. § 175 odst. 1, 2 a 3 ve spojení s ust. § 178 odst. 1, jak je zcela patrné ze str. 9 rozsudku, tedy otázka materiálního obsahu žádosti a jejího doručení do dispozice služebního funkcionáře, aniž by k této dispozici mělo být zásadně docíleno jen postupem podle § 175 odst. 4. zákona, a proto námitku žalobce dle § 175 odst. 4 jen konstatací odmítl.

Podle § 175 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. účastník může učinit podání služebnímu funkcionáři, který je oprávněn ve věci rozhodnout, a to písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem.⁷⁹⁾ Za podmínky, že podání je do 3 dnů doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu nebo telefaxu.

Podle § 175 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.(2) podání se posuzuje podle svého obsahu. Musí z něj být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, vrátí jej služební funkcionář účastníkovi, vyzve jej k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 175 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. podání je doručeno, jestliže je převzato služebním funkcionářem uvedeným v odstavci 1. V případě, že jde o podání, pro něž je stanovena zákonná lhůta, považuje se podání za doručené, jestliže je podáno na místo, které je k tomu účelu určeno nebo je k tomu účelu obvyklé (podatelna bezpečnostního sboru nebo organizační části), anebo je držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo jinému provozovateli poštovních služeb podáno s označením "doporučeně".

Podle § 178 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. je řízení na žádost účastníka zahájeno dnem, kdy je žádost účastníka doručena věcně příslušnému služebnímu funkcionáři.

Městský soud se ve svém rozsudku s odkazem na uvedená ustanovení § 175 zabýval výkladem ust. § 175 odst. 1 služebního zákona a vyložil, že žádost měla všechny náležitosti ust. § 175 odst. 3, mezi nimiž není uvedeno, že má být adresována přímo služebnímu funkcionáři. Tím byla žádost žalobce jako nikoliv neplatný a a nikoliv jako nulitní způsobilá zahájit řízení dle § 178. Městský soud ani v tomto dalším řízení nenalezl v zákoně, ale ani v judikatuře správních soudů oporu pro právní výklad, že ust. § 175 odst. 1 upravuje náležitost podání a ani z rozsudku vyšších soudů v této věci, nebyla, vzhledem k důvodu rušení rozsudku Nejvyššího správního soudu a nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze taková právní otázka posuzována. I pokud by ust. § 175 odst. 1 s.ř.s. mělo být vykládáno tak, že žádost *musí* být podána *přímo* služebnímu funkcionáři, neznamená to, že by mu musela být přímo adresována, je-li z jejího obsahu naprosto zřejmé, co se jí požaduje, tedy, je-li mu do rozhodovací pravomoci určena a je způsobilá vést k zahájení řízení. Dle náhledu soudu ustanovení § 175 odst. 1 služebního zákona neupravuje náležitosti podání a doručení podání, to upravuje ust. § 175 odst. 2 cit. zákona, nýbrž má význam pro to, aby písemnost, jejímž obsahem je skutečnost vedoucí k rozhodnutí ve věcech služebního poměru, se dostala do dispozice služebního funkcionáře, který je jediným oprávněným o takovém vztahu rozhodnout. V dané věci byla předmětná písemnost ze dne 22.1.2009 doručena

příslušnému služebnímu funkcionáři s tím, že byla v podatelně územního odporu vnější služby Kolín sepsána oficiálně s hlavičkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru vnější služby Kolín, obvodního oddělení Kostelec nad Černými lesy a byla samotným žalobcem, jak sám uvedl při jednání, zaevidována, opatřena číslem jednacím a byla samotným žalobcem ponechána v podatelně, tedy stejně jako je tomu v případě jiných naléhavých podání dle § 175 odst. 3 na místě k tomu účelu obvyklém (podatelna bezpečnostního sboru nebo organizační části). Váhu této písemnosti žalobce dal i tím, že přiložil služební průkaz, aby se písemnost neztratila. Byla tedy úkonem zcela zřejmým, s předepsanými náležitostmi a bez vad, měla za následek zahájení řízení dle ust. § 175 odst. 4 služebního zákona a příslušný služební funkcionář, jemuž byla doručena, byl povinen o ni rozhodnout.

Vlastní obsah podání žalobce je zřejmý a nebyl soudy zpochybněn.

Soud považuje vysvětlování obsahu žádosti tak, že byla podnětem žalobce k odpovědnostnímu, kázeňskému řízení, za silně zavádějící, neboť ze strany žalobce je predestiráno, že soud nemá přihlížet ke zcela zřejmému a jasně vypovídajícímu textu žádosti podepřnému dalším jednáním žalobce, směřujícím ke skončení služebního poměru a k tomu, že žádost byla doručena služebnímu funkcionáři, nýbrž má přistoupit na ničím neprokázané tvrzení žalobce o zcela jiném záměru, který by měl být dovozován toliko z adresáta písemnosti - kpt. Mgr. Š.. Soud nemohl přehlédnout jasný text žádosti ani okolnosti daného případu a i to, jak žalobce tuto písemnost pořídil v podatelně územního odboru Kolín. Žalobce tedy i při novém projednání žaloby uvedl skutečnosti, které nejenže nejsou v rozporu s doposud zjištěným skutkovým stavem, nejsou v rozporu s úředními záznamy a podklady ve spise, ale sám stvrzuje úřední význam svého podání a proto jeho vyjádření i vzhledem k jeho postavení u Policie ČR, že netušil, že bude propuštěn ze služebního poměru, je nepřesvědčivé.

Ve světle výše uvedeného má soud zato, že pokud policista podá na podatelnu písemnost, v níž zcela výstižně žádá o propuštění ze služebního poměru s tím, že je si vědom, že tak žalobce sice činí nestandardně, ale vyslovuje plnou odpovědnost za své rozhodnutí, písemnost je označena evidenčním číslem, její podání je garantováno přiložením služebního průkazu tak, aby se takový projev vůle neztratil, a jde o takový projev vůle, že o němž může rozhodnout jedině služební funkcionář, pak takový projev vůle nemůže zvrátit či převážit skutečnost, že v ní není označen přímo služební funkcionář, který má ve věci rozhodnout. Uvedené není vadou podání, pro kterou by měla být dle názoru žalobce považována za jiný úkon, jiného významu a smyslu nebo dokonce za úkon nulitní.

Výklad zastávaný žalobcem, že žádost musí být výslovně adresována služebnímu funkcionáři tak bude mít význam jedině v případech, kdy obsah žádosti a okolnosti jí provázející, nebudou natolik zřejmé, že budou vyvolávat pochybnosti, zda je požadováno rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru. Tak tomu v dané věci není.

Důvod zrušení napadeného rozhodnutí nemůže založit ani skutečnost, že o žádosti bylo rozhodnuto následující den 23.1.2009 a toto rozhodnutí nabylo právní moci doručením dne 26.1.2009. Zákon takový postup výslovně v ust. § 42 odst. 5 písm. c) dovoluje a ponechává ho na příslušníkovi, neboť taková vůle příslušníka může mít svůj význam.

Po doplněném řízení a na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žádné z ustanovení služebního zákona ani zjištěný skutkový

stav věci nebránil příslušnému služebnímu funkcionáři v jeho povinnosti dle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb. o žádosti žalobce rozhodnout a rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu se zákonem.

IV. VI. Závěr

Na základě shora uvedených důvodů soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. května 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.